

561
6. Nov. 1893: 1. Bzh. af Lov.

kommer. Men den Støffelse vil dog maaste være mindre bitter for Befolkningens Flertal, end om de saa, at vi sidde her Aar efter Aar og behandle en mellemkommunal Statte-lov, uden at den nogensinde bliver til endelig Lov. (Afbrydelse). Jeg haaber dog ikke, det skal vare 20 Aar. Kunne vi enes om en nogenlunde fornuftig Forandring paa de Punkter, hvor der nødvendigvis maa ske Forandring, og da selvfølgelig særlig i Retning af at gøre det muligt for de mindre Landkommuner, der grænse op til de større Byer, at eksistere, ogsaa efter at Loven er vedtagen, saa skal jeg ikke være utilbøjelig til at gaa med til at resignere paa mange Punkter, netop fordi jeg ved, der stilles Forventninger til denne Lov. Men jeg maa erkende, at en Lov, omtrent som det Forslag, der her foreligger, vil jeg ikke kunne gaa med til, allerede af den Grund. — Jeg skal ikke nævne flere — at den eneste ny Stat, som Loven tilsigter at indføre eller omtaler, en Stat paa Aktieselskaber, hovedsagelig vilde tilflyde Kjøbenhavn, og det vilde ganske vist blive et ret betydeligt Beløb. Vi have som bekendt adskillige Millioner anbragte i Aktieselskaber; men der er det ejendommelige Forhold, at selv store Aktieselskaber, der drive deres Virksomhed, udøve deres Gerning i Landets fjerneste Egne, have som oftest — de allerfleste af dem — Kjøbenhavn til Opholds-kommune, og naar Staten skal fordeles efter Lovforslagets Regler, vil det blive paa den allergjælleste Maade, en Favorisering af Kjøbenhavn i Retning af at staae den en ny Skatteindtægt, medens Indtægtsforøgelsen næsten vil blive for de paagældende Kommuner, hvor Virksomheden drives, en Parodi. Jeg haaber imidlertid, at alle Parter, der ønske Loven fremmet, ville være enige om at søge at faa den rettet saa godt som muligt, navnlig paa de Hovedpunkter, der kunne bevirke, at de store Kommuner ikke favoriseres altså stærkt og de mindre Kommuner, særlig Landkommunerne og særlig Hartforret, som vi atter i flere Aar have ment var overbehyrdet, og som vi dog lægge mere og mere paa, maa faa saadanne Vættelser, som det overhovedet er muligt at tilvejebringe ved denne Lov.

om den personlige Kommunestaf.

562

Indenrigsministeren (Ingwerslev):

Den ærede Taler, der nu sluttede sit Foredrag, talder stadig dette Lovforslag, Lovforslaget om den mellemkommunale Bestatning. Dette er jo ogsaa den Maade, Folk i Almindelighed benævne det paa. Det vil ikke undgaa nogens Opmærksomhed, at netop de Bestemmelser, som give Anledning til størst Tvivl, og de Bestemmelser, som bringe baade den ene og den anden til at sige: vi maa se at faa det mest mulige ud af Forslaget for vore Kommuner, er de mellemkommunale Bestemmelser. Men Lovforslagets Overtskrift er ikke Lovforslag om den mellemkommunale Bestatning, Lovforslaget handler om den personlige Kommunestaf, og det ny i Lovforslaget er de Bestemmelser, som handle om den personlige Kommunestaf. Navnlig ved at Lovforslaget opgraver ny Skatteydere, nemlig Aktieselskaber og juridiske Personer m. v., kommer der virkelig ny Skatteydere til Kommunerne; selve de mellemkommunale Bestemmelser give jo ikke en Øre mere i Stat, end vi nu have; de give kun en anden Fordeling, hvorved det jo kommer an paa, hvem der taber, og hvem der vinder. Det er jo ganske klart, at hvad den ene Kommune vinder, taber den anden og omvendt, og derfor er det ganske naturligt, at de mellemkommunale Bestemmelser ere populære paa Steder, hvor de tro, de kunne faa noget ud af dem, og det modsatte, hvor man tror, man mister noget ved dem. Vi behøve jo kun at gaa her til Kjøbenhavns Omegn. Frederiksberg er ikke videre velstemt for de mellemkommunale Bestemmelser, da denne Kommune tror, at Kjøbenhavn faar Fordel af dem. Sundbyerne paa Amager tro, derimod, at de faa Fordel af dem over for Kjøbenhavn; saa til den sidste Forretning skulde Kjøbenhavn altsaa ikke være videre velstemt. Hvorledes det i det hele taget vil gaa med den mellemkommunale Bestatning, er vanskeligt at sige; det er utvivlsomt gængsige Grund. Jeg er derfor ganske enig med den ærede sidste Taler, som sagde, at nu længes man efter disse Bestemmelser, men det kan være, at man ikke bliver saa glad ved, hvad man faar. At man vil være vel tilfreds med, at de ny Skatteobjekter komme frem, det er der ingen Tvivl om, thi